

— O Bog, o Bog, samo, samo.... jecljala je brez moči in zavest ji je ginila.

Njeno truplo se je vilo v bolečinah, njej pa je zadnji svit zavesti izginjal v morju straha in groze. (Konec prihodnjič.)

Plameni.

I.

Plamenov dvojih tu v sobi žar
prijetno me moji greje :
tam v peči eden mi plapola,
a drugi mi v prsih tleje...

O kolikim zunaj na planem je mráz,
mori dih neštete ledeni!
Če mogel, koj en bi jim plamen dal,
saj drugi dovolj bi bil meni.

A dal bi jim v peči onega tam,
nikdar ne tu v prsih tega, — — —
kaj hoče mi najgorkejša peč,
vem, zmrznil ob njej bi brez njega...

Ivo Šorli.

Album čeških žen. Božena Nemcová.

Spisal A. Zavadil.

Bati Slavija! koliko iskrenih željâ in nežnih, domoljubnih čutov skriva le v sebi tvoje prelestno ime! Srce vtriplje in prsi se širijo v otroškem spominu na te! Oči se zalivajo, pa se tudi pest vzdiguje, ko se spominjamo, kako so te ljuti krvočno sovragi trgali, želeč nasrebat se tvoje žlahtne krvi. Mamica! trpela si veliko, pa glej, imaš hvaležne, pogumne otroke, ki te bodo branili s slednjo srago srčne krvi. Imaš zveste sinove in hčere, ki z otroško radostjo žrtvujejo vse, celo življenje, da si le ti srečna in zadovoljna. Ali pretiravam? Daleč od mene je vsako puhlo besedičenje, vsaj mi plemenito navdušenje slovanskih otrok dovolj potrjuje istinitost mojih besedi.

Ena izmed najizvrstnejših otrok matere Slavije je bila brez dvoma slavna Čehinja Božena Nemcová, ponos in dika naroda; njeno slavno ime vgasne še-le smrtjo zadnjega Čeha. Sijajen vzor domoljubja,

— Krst ljubezni, — je dejala tiho.

Tema se je zgoščevala.

Zvezde so se utrinjale, noč si je pela svoje tihe krasne himne.

Tam iz dalnjega obrežja je šinil zdaj pa zdaj odsev vrteče se svetilnikove luči semkaj do nje, morje se je valuckalo tiho, dremajoče, svetlikalo se iz noči v zagonetnih vabečih refleksih.

— Čemu čakam? — se je vprašala glasno.

Odpela si je klobul, razplela svoje bujne, temne lase in se lehna naklonila k morju.

Prav nič strašljivega, grozničavega ni čutila, vse v njej se je spajalo s tem skrivnostnim, uspavajočem miru noči. Nekako sveto ji je bilo v srcu.

Njena duša je molila zadnje molitve nad svojim telesom, nje bitje je pošiljalo zadnje udane uzdihe k Bogu.

In zdaj je pljusknila v vodo.

Ton padca se je razlegal v noč, širil se, večal in zamiral visoko nad zvednatim nebom. Morje je v velicih kolobarjih bežalo od svoje žrtve in se zopet vračalo nazaj k nji objemajoč jo mehko v svoje hladno, mokro naročje.

Plameni.

II.

Črez polja do ljubice vede me pot,
črez polja pa veter brije;
a naj le brije, do plamena tu
se v prsih mi ne prerije...

A kar ne posreči se vetru nikdar,
bi znalo se vendar zgoditi:
gasijo tvoj oče in mati in brat,
bogati stric jel je gasiti.

Pogledi ledeni njih v dušo mrzlé,
obrazi me hladni — ni šala!
zato pa za plamen, ki vžgala si ga
le skrbi netilka mi mala!...

Ivo Šorli.

